

Zonovergoten 26^e editie van bluesfestival in Ospel

Loungen bij Moulin Blues

OSPEL

Het doorgaans enthousiaste publiek bij Moulin Blues was tijdens de 26e editie afgelopen weekend duidelijk minder toegeeflijk in het uitdelen van staande ovaties. Weliswaar werd iedere optredende groep uitgenodigd voor een toegift, maar dat was meer op aandringen van presentator Gerry Jungen dan vanwege de uitgelatenheid van de aanwezigen.

De oorzaak hiervan dient denk ik gezocht te moeten worden in de programmering, die uitnodigde tot een gezellige vorm van muzikaal consumeren. Zeker op zaterdag

werd door het prachtige weer het loungen zonder sofa nog eens extra aangewakkerd. Het was niet slecht wat er ten gehore werd gebracht, maar om niet tot de dertien in een

dozijn te horen was tijdens dit festival maar voor enkelen weggelegd.

Positieve uitschieters op de vrijdag waren zonder meer de Kilborn Alley Blues Band, die de mensen op het festivalterrein de tent in wist te lokken met een flegma dat aanstekelijk werkte. Daarvan kon Kenny Neal profiteren. Zijn start was funky en samen met zijn broers Frederick op keyboard en Darnell op bas wist hij het publiek op te peppen. Deze vijftiger met pretoogjes stond twintig jaar geleden ook op het plankier in Ospel en het moet gezegd: zijn onmiskenbare mix van laidback en uptempo is nog steeds van een ongekennde kwaliteit.

De rockabilly van Mike Sanchez daarentegen kon, ondanks de vele medleys, niet het gevoel van 'wow' teweeg brengen. Ook Los Lonely Boys, waarvan de verwachtingen hoog waren gespannen, wisten niet goed raad met hun tijd en als afsluitende act van de vrijdag zagen zij al een groot deel van het publiek voortijdig vertrekken.

Twee broertjes Perry vormen samen met hun zusje van twaalf op de drums The Homemade Jamz Blues Band. Hun spontaniteit en enthousiasme wist het publiek op de vroege zaterdag te bekoren: lekker om te horen en leuk om te zien.

Na het gezwimel van Bob Corritore en Dave Railey kwam Shawn Pittman, samen met John en Jason Moeller,

Volledige aandacht van en voor Kim Wilson

Foto: Theo Schrijnemaekers

gelukkig met wat steviger werk op de proppen om zo een springplank te vormen voor het prima mondharmonica-spel van John Németh. Het gespreide bedje voor Janiva Magness leek klaar. Gelukkig voor deze 'powerlady' werd zij vergezeld door een prima band met een uitstekende gitarist om de energie over te brengen, die mocht worden verwacht. Energie straalde ook Nick Moss met zijn Flip Tops uit. Niet meer 'gehinderd' door de zon ging het publiek eindelijk uit zijn bol en de grote Ten Years After hit 'Love Like A Man' sprak tot ieders verbeelding. Als finalist van dit festival stond oude rot Kim Wilson geprogrammeerd. Samen met zijn Fabulous Thunderbirds kan Wilson zorgen voor een opzwe-

pende set. Om zijn medemuzikanten wat rust te gunnen staat hij vervolgens minutenlang alleen met zijn mondharmonica op het podium en weet iedereen in vervoering te brengen. En als apotheose

komt er nog een jamsessie met medewerking van John Németh en Nick Moss. Gaat iedereen toch nog met een tevreden gevoel naar huis!

Jan Lomans

Kenny Neal: kwaliteit!

Foto: Theo Schrijnemaekers

Contrabassist in extase

Foto: Ria Kneepkens